

[Sigsgaard.]

kriterier, og heri er jeg enig med socialdemokratiet. Der må være så klare kriterier som overhovedet muligt, så kommunerne ved, hvad de har ret til, og så de simpelt hen af deres planer, budgetter osv. kan se, at de har ret til at låne så og så meget. Det skal ikke være statslig velvilje, der skal være afgørende.

Må jeg i den forbindelse lige i en parentes sige til hr. Niels Helveg Petersen, der mente, at låneproblemerne for kommunerne i dag stort set var reduceret til kun at gøre sig gældende i hovedstadsområdet, at deri er jeg ganske uenig. Jeg tror, at der mange steder rundt omkring i landet og måske netop nu er et ganske stort behov for at låne, og følger man med i de kommunale tidsskrifter, vil man se, hvordan de kraftige indgreb over for kommunernes lånemuligheder bremser kommunale investeringer rundt omkring, også på områder, hvor nok de færreste folketingsmedlemmer ønsker investeringerne bremset.

Jeg vil også kommentere forslaget om en pensionsreform. Jeg må først sige, at det er uklart og meget dårligt gennemarbejdet; men det lægger forslagsstillerne i og for sig ikke skjul på, for de siger tydeligt, at hensigten er at få lavet en fond og først i anden række at gøre noget for alderspensionisterne. Der kan være grund til at forbedre pensionisternes kår, men det bør ikke ske ved, at der udbetales pensioner af forskellig størrelse, sådan at de tidligere højtlønnede får mest, de tidligere lavtlønnede mindst. De urimelige indkomstforskelle skulle vi jo nødig have forlænget kunstigt ind i alderdommen. VS holder fast ved princippet: ens pension til alle. Men i dag blander staten sig i pensionisternes private forhold, og det kunne der være grund til at ændre. Det rager efter min mening ikke staten, om en pensionist er gift eller ej. Han eller hun bør altid have ret til hel pension. I dag spiser man ægteparrene af med 1½ pension. Hvis et sådant pensionistægtepar lader sig skille, får de to pensioner, en hver, i stedet for 1½, og de får fire personfradrag i stedet for to. Det er altså et lidt sært system, vi har fået bygget op dér, så på det punkt er der brug for en ændring. Det havde derfor været naturligt, om socialministeren, der, så vidt jeg erindrer, er tidligere

formand for Dansk Kvindesamfund, gik foran her og sagde: ens pension til hver eneste pensionist her i landet og væk med forsøksbehandlingen af dem, der er gift.

I øvrigt viser socialforskningsinstitutets undersøgelse, at pensionisterne måske i endnu højere grad end det, der her stilles forslag om, har brug for en bedre omsorgshjælp, mere hjemmehjælp, bedre sygepleje, flere plejehjemspladser og en hel række andre tilsvarende ting. Behovet for dette er måske endnu større end behovet for at få større pensioner. Der er behov for begge dele, men når partierne stiller forslag, er det, som om det er nemmere bare at foreslå pensionen forhøjet — i øvrigt ved man jo også om forslaget her, at det ikke bliver gennemført — mens det straks er langt mere kompliceret virkelig at udtænke et bedre system til forsyning af de ældre med alle de ting, jeg har nævnt: hjemmehjælp, omsorgsarbejde, sygepleje osv. Det er mere kompliceret, det viger man ligesom lidt tilbage for. Men socialforskningsinstitutets undersøgelse har altså meget klart vist, at der er kolossale mangler på det område, og man må så håbe, at nogen vil tage det lidt mere grundigt op, end det er gjort hidtil.

Fremtidsperspektivet, når vi skal tale om pensioner, må efter VS' opfattelse være en samfundspension, som alle, der ikke er i erhvervsarbejde, får, f. eks. børn i stedet for børnetilskud, folk under omskoling, folk, der vil være hjemme hos deres små børn et år eller to, kunstnere og selvfølgelig ældre mennesker, handicappede osv. Perspektivet må være, at det, man kan kalde arbejdstvungen, som hviler over de fleste af os undtagen de allermest privilegerede, forsvinder. Tiden er nok inden alt for længe inde til, at man nogenlunde realistisk kan tale om i hvert fald at lempe denne arbejdstvang. Man vil herefter forstå, at en indtægtsbestemt pension, som SF foreslår, ligger meget langt fra det, som venstresocialisterne forestiller sig og ønsker.

Der er således en række af SF-forslagene, vi må gå imod. Enkelte er vi positive over for. Forslagene som en helhed er vi ikke glade for, vi synes, at de er præget af en borgerlig holdning, og det, at de ikke udgør et alternativ til regeringens politik, kan bidrage til at bibringe mange mennesker det indtryk, at der slet ikke kan opstilles et